

РЕШЕНИЕ

№ 6314

гр. София, 18.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5569** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. С. О., с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], [улица], против решение на Софийски районен съд от 05.11.2012г., наказателно отделение, 116 - ти състав, постановено по н.а.х.д. № 838 по описа на съда за 2012 година.

Жалбоподателят обжалва решението на Софийски районен съд, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 14349 от 09.03.2011г., издадено от Д. Д. Д. на длъжност началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на К. С. О. на основание чл. 177, ал. 1, т. 1, предл. 2 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лева за извършено нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Излага твърдения, че така постановеното решение е издадено в нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди, че фактическата обстановка е неправилно установена от въззивния съд, тъй като е допуснато нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в несъбиране на основни писмени доказателства. Не е бил разпитан свидетеля по съставяне акта, както

и съдът не е изискал информация относно връчване на заповедта за налагане на принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС“. Счита, че заповедта за налагане на ПАМ следва да бъде приобщена към административно - наказателната преписка и след като това не е изпълнено, нарушението се явява недоказано. На следващо място сочи, че в съставеното наказателно постановление и в акта за установяване на административно нарушение е налице несъответствие в нормата, която е нарушена, а именно в акта като нарушен е посочен чл. 150 от ЗДвП, а в наказателното постановление нарушението е преквалифицирано на чл. 150а от ЗДвП. Наред с това счита, че наложеното административно наказание се явява несправедливо, защото е определен максималния размер от 300 лв. без административнонаказващият орган да обоснове какви обстоятелства е взел в предвид при определянето на тежестта на нарушението. Моли съдът да отмени решението на Софийски районен съд и да постанови съдебен акт, с който да отмени процесното наказателно постановление. В проведеното по делото пред настоящата инстанция съдебно заседание, касаторът не се е явил и не изразява становище по същество на жалбата.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител в съдебното заседание и не дава становище по същество на жалбата.

Прокурорът от СГП, който участва в съдебното производство дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Пред съдебната инстанция не е направено искане за събиране на доказателства и такива не са приети.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по [чл. 218, ал. 1 и ал. 2 от АПК](#), намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Със съдебно решение на Софийски районен съд от 05.11.2012г., наказателно отделение, 116 - ти състав е потвърдено изцяло наказателно постановление № 14349 от 09.03.2011г., издадено от Д. Д. Д. на длъжност началник отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на К. С. О. на основание чл. 177, ал. 1, т. 1, предл. 2 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за извършено нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

В законоустановения срок е подадена касационната жалба от К. С. О., който е процесуално легитимирано лице, поради което жалбата му е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните доказателства въззивният съд е приел за установено, че на 04.02.2011 г. около 20.40 часа в [населено място] по [улица] с посока на движение [улица] жалбоподателят О. управлявал „Фолксваген Голф“ ДК [рег.номер на МПС]. Водачът бил спрян за проверка от свидетеля П., който при извършване на проверката направил справка с ОДЧ – 80, от която било установено, че на жалбоподателя било отнетно СУМПС по административен ред и е лишен от право да управлява МПС за срок от 1 месец. За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 14349 от 04.02.2011г. от старши полицаи Г. Д. П. в присъствието на свидетеля при установяване на нарушението Н. Т. Д.. Като нарушена разпоредба е посочена нормата на чл. 150 от ЗДвП. Жалбоподателят не се е възползвал от правото си да направи възражения при запознаването си с акта за

установяване на административно нарушение. Въз основа на така съставения акт е издадено процесното наказателно постановление. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните по делото доказателства и въз основа на тях са изведени законосъобразни правни изводи относно това, че от показанията на актосъставителя при съставянето на акта, както и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 150а от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав възприема изцяло установената от въззивния съд фактическа обстановка, до която съдът е достигнал след съвкупната преценка на събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Съгласно чл.218, ал.1 и ал. 2 от АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН предмет на касационната проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, съдът следи служебно.

Правилно въззивният съд е приел, че процесното наказателно постановление е законосъобразно, тъй като е издадено от материално компетентен орган, видно от представената Заповед № з-157/2011г. на Директор на СДВР, не са допуснати съществени процесуални нарушения, както при съставянето на акта за установяване на административно нарушение, така и при издаване на наказателното постановление. И в двата акта подробно са описани обстоятелствата, при които е извършено деянието, представляващо административно нарушение. Точно са посочени мястото, времето, начинът на извършване на нарушението, начинът на констатиране на същото. Действително в акта за установяване на административно нарушение е посочена като нарушена разпоредбата на чл.150 ЗДвП, а в наказателното постановление - нормата на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП. Нарушението обаче не е съществено до степен да води до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление. Съгласно чл. 53, ал. 2 ЗАНН, наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да се установява по безспорен начин извършването на нарушението и вината на нарушителя. В случая е безспорно установен факта на нарушението, самоличността на нарушителя и вината му. Порокът в акта не води до невъзможност да се установи, в какво се изразява нарушението, както и неговото извършване. Описанието на нарушението от фактическа страна в акта за установяване на административно нарушение съответства на състава на нарушението по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Поради това и не е нарушено правото на защита на санкционираното лице, тъй като касаторът е разбрал за извършването на какво нарушение е санкциониран.

Законодателят изрично е предвидил в чл.150а, ал.1 ЗДвП, че се задължават водачите при управление на моторно превозно средство да притежават свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от тях превозно средство. Правилно въззивната инстанция е приела, че видно от събраните доказателства безспорно се установява, че именно жалбоподателят О. е извършил на посочената дата и място административно нарушение, а именно, управлявал е лек автомобил без СУМПС, след като е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред. Доказана е неговата вина по отношение на извършеното деяние. Налице са всички обективни и субективни елементи от състава на административното нарушение, посочени в чл. 6 от ЗАНН. Имайки предвид степента на обществената опасност на неговото деяние, формата на вината, както и смекчаващите и

отегчаващите вината обстоятелства, правилно въззивният съд е потвърдил наказателното постановление, с което се налага максималния размер на глобата, предвидена за този вид административни нарушения, а именно от 300 лева. Видно от приложената към административно наказателната преписка справка, това не е първото, а поредното нарушение, извършено от касатора, следователно няма основания да му бъде наложена минимална санкция и размерът ѝ е правилно определен.

Неоснователен е доводът на касатора, че нарушението не е доказано поради липсата на заповедта, с която СУМПС е било отнето. Видно от справката, приложена от административно-наказващият орган в преписката, СУМПС на О. е било иззето на 18.01.2011г. поради поредно констатирано нарушение - каране с превишена скорост, в следствие на което касаторът е бил лишен от право да управлява МПС за 1 месец. Видно от датата на извършеното нарушение в процесния случай, О. е управлявал МПС в периода, в който е бил с отнето СУМПС. Настоящата съдебна инстанция счита, че с оглед гореизложените факти, нарушението е напълно доказано и не е необходимо да бъде приобщавано като писмено доказателство издадената по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП заповед. Наред с това тази заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК и нейното оспорване се разглежда по друг самостоятелен ред. Следователно не са налице твърдените от касатора допуснати съществени процесуални нарушения от районния съд.

По изложените съображения настоящият съдебен състав не намира основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВА В СИЛА решение от 05.11.2012г. на СРС, наказателно отделение, 116 - ти състав постановено по н.а.х.д. № 838 по описа на съда за 2012 година.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.